

« васъ сѣко приятелство. Ако не знаете какво да
« правите съсъ моето, и азъ не знамъ какво да сто-
« рижъ съсъ вашето. Не сжмъ човѣкъ, който прощава
« докаченъетата, не сжмъ човѣкъ, който, единъ пжтъ
« отблѣснжтъ, да се повърне пакъ. Като ме знаете
« боленъ, лицемѣрно се приближихте до мене, съсъ
« надѣжда, че болѣетъта ще ми бжде ослабила умъ-
« ть, и ще ме бжде расположила да ви слушамъ
« проповѣдитѣ. » И продължяваше съсъ тоя
начинъ да ми се кара твърдѣ силно, и още да ми
хвърля шегѣ, които докарвахъ на подемихъ сичко,
което му бѣхъ казалъ върху вѣрата, нѣравствен-
ността, като подтвърдяваше, че ще живѣе и ще у-
мрѣ сѣ сжщиятъ, сирѣчь като ще мрази и прѣзира
сѣкоги сѣка друга философия, освѣнъ своята.

Останжхъ замаянъ.

« Трѣбува да се признае, че сжмъ направилъ ху-
бави покаяния! » рекохъ си наскърбено, и като тре-
перяхъ. — Богъ ми е свидѣтель за чистотата на чув-
ствата ми! — Нѣ, не ми се падатъ тия псувни. Нѣ
търпѣние! това е тука ново свѣстяванъе. Толкосъ по-
злѣ за него, ако се мисли за докаченъ, за да има
удоволствието никоги да не прощава! И азъ не трѣбува
да направижъ повече отъ колкото сжмъ направилъ. »

Обаче, слѣдъ нѣколко дена се раскаяхъ, и по-
мислихъ, че едно ядовито писмо можеше да бжде са-
мо слѣдствието на едно врѣменно запалванъе. — Ре-
кохъ си: « Може той да се кае веке; нѣ твърдѣ е
сърдѣливъ, за да си познае погрѣшката: не ще ли
бжде великодушно нѣщо, сега когато имаше врѣме
да се умири, да му пишижъ още? »

Млого ми струваше, за да направижъ една тол-
косъ голѣма жъртва за честолюбието си; нѣ напра-